

KAIP PASIRINKTI NUODĖMCLAUSĮ?

/ 37 /

*aprasitai mes išpažinties einame ne tik kada papuola, bet ir pas ką papuola. Pasikiūrėkime, kurį labiau priėti ir einame. Beveik visai mums neturi reikšmės, koks tas nuodėmklusis. Bet iš tiesų reiktų eiti tik pas vieną ir tą patį nuodėmklusį. Kodėl taip geriau, bus pakalbėta atskirame pamoksle. Daugeliai, gal būt, ir neįmanoma turėti savo nuodėmklusį, jeigu ne vietoje gyvena ir kunigai keičiasi, bet miestuose ar miesteliuose, kur yra pora ar daugiau kunigų ir žmogus gyvena netoli nuo bažnyčios, tai įmanoma. Iš kitos pusės, kur tik vienas kunigas tėra, tai pasirinkimo nebėgali būti: visi daugumoje priversti eiti tik pas tą, sakysime, pas parapijos kleboną. Bet vis dėl to, kai yra galimybė rinktis ir turime tokią teisę rinktis, iškylo klausimas, kaip tą nuodėmklusį sau pasirinkti. Juk visi kunigai, visi atrodo, vienodai gali išklaustyti išpažinties ir pagal ką čia pasirinkti? O iš tų esų rinktis galima ir net būtina. Kokių čia laikytis taisyklių?

XXXXXXXXXXXXXXXX

Renkantis nuodėmklusį, pirmiausia reikia žinoti dėl ko jis renkamas. Šis klausimas sau reikia statyti dėl to, kad žmonės sau nuodėmklusius renkasi ne dėl ko vieno ir to paties dalyko. Net laikinai rinkdamiesi nuodėmklusius, žmonės turi savo apskaičiavimų. Štai sėdi trys kunigai, o žmogus tik pas vieną iš jų eina išpažinties. Dėl ko jis čia pasirenka tą, o ne kurį iš kitų dviejų. Ir tuoju pat išryškėja. Vienas pasirinko dėl to, kad pas tą buvo trumpiausias eilė ir jis pramatė, kad greičiau prieis

išpažinties. Reikiškie peti išpažintis tam nerūpėjo, o rūpėjo tik greitas jos priejimas. Kitas padarė priešingai. Jis atsistojo ten, kur ilgesnė eilė. Ir ne dėl to, kad vėliau prieitų išpažinties, o dėl to, kad pastebėjo, jog tas nuodėmklausis su kiekvienu savo penitentu kiek ilgiau už kitus kunigus užsima. O jis irgi turi klausimėlių ir nori rasti tokį kunigą, kuris jam padėtų juos iškirti išsilaikinti. Reikiškie, tam rūpėjo geriau atlikti išpažintį ir jis nesirūpina ar tai bus dabar, ar vėlai vakare: kad tik gautų pasikalbėti su tuo jam atrodančia geru kunigu. Kitas priešingai. Pamatė jog aš nieko nesako savo penitentams, o tik kiek paklauso, kol tas kalba, paskui duoda išrišimą ir tuojau pat paleidžia. Jam tas patiko ir, palikęs tą pasienį, perėjo į kitą, kad tik nereikėtų klausyti ilgų kunigo pamokymų. "Reikiškie ir tam išpažintis mažai rūpėjo ar, geriau pasakius, jis tenorėjo tik daryti tokios išpažinties: grynai savos. Kitas vėl dėl ko nors pasirenka jau kelis kartus pamėginęs prieiti prie vieno ir prie kito kunigo. Kai taip pamėgina, tuojau pat nusprendžia į vieną ar į kitą pusę. Pagal tą persvarą ir pasirenka.

Tai gi svarbu žinoti dėl ko renkamsi. Kaip jau viename pamokslėlyje kalbėjau, žmonės renkasi sau nuodėmklausius dėl visokių žemiškų pasilengvinimų: kad nebartų, kad didelės atgailas neužduotų, kad neišpėtų, kad daug jų nepaklausinėtų, kad ilgai prie klausyklos nelaikytų, kad pažįstamas nebūtų, kad juos visada paguostų ir t.t. Vienas kunigas senas ir neprisigirdi, jį renkasi, kad ne visa teišgirstų, kitas jaunas ir lengviau į kai ką žiūri, tą renkasi, kad geriau priespruktų su keblesniais reikalais. Kunigai nevienodi: vienas linksmesnis, kitas grėtesnis, kitas švelnesnis, kitas mandagesnis.

išpažintyje jie irgi kiekvienas elgiasi savaip: kiekvienas pagal savo būdą, pagal savo sąžinę, pagal savo uolumą ir t.t.

Suprantama, jog nuodėmklausį rinktis dėl kokių nors žm žemiškų išrokavimų iš savo ar kunigo pusės neįsmingas ir dargi nedoras dalykas. Kokie ten išpažintis, jeigu kunigas kurčias, o penitentas to tik ir nori, kad jis negirdėtų, ką pasako. Kokie ten išpažintis, jeigu kunigas labai atšales, apsilaidęs, visa leidžia pro pirštus, o penitentas dėl to tik džiaugiasi, kad ir išpažintis bus atlikta ir, nieko nereikės savo gyvenime pakeisti. Kokias ten išpažintis, jeigu joje užsiimama vien tik seldžiomis paguodomis, gražiomis pasakėlėmis, jautriomis asarėlėmis, o gyvenimiškos dvasinės naudos ir per daugelį metų nesiauto. Prie tokio nuodėmklausio ir dėl to einant išpažinties ir visą savo gyvenimą galima likti labai nedoram arba jei ir ne tokiam, tai nei žingsnelio nepagerėti.

Paigi, renkantis nuodėmklausį reikia žinoti, kad mes turime jį sau rinktis tokį, kad jis mums būtų pats geriausias padėjėjas kelyje į dangų. Dėl to mes nenorime nei kurčio, nei tyčia negirdinčio, nei ranka žegnojancio - koja baldojančio, tai yra per daug greitą; nesirenkame mes sau nuodėmklausio dėl to, kad juk mums patinka jo gražūs plaukai ar graži eisena, kad mus žavi gražus jo balsas, kad jis gražiai gieda, groja ar pamokslus sako, ar meiliai šypsosi, ar visada užkalbia, ar dėl ko kito, nieko bendro su išpažintinim neturinčio jo teigiamo bruožo, o juo labiau neigiamo. Nesirenkame jo dėl to, kad mums patinka dažnai gaudintis, o jis kaip tik moka prie to privesti, nei dėl to, kad nieko nesako mums po išpažinčių ir dėl to greičiau mus atpalaidoja, nei dėl to, kad atleidžia tik su "Sveika Marija" ir visada

duoda išrašimą. Tokie iš mūsų pusės norai būtų netikę, nes jie padėtų išsirinkti pačią paprasčiausią nuodėmklausį, tokį, kuris ne dangun mus vestų, o šiaip būtų mums dėl ko nors maloni stovyklis prie altoriaus, sakykloje ar ir klausykloje.

Kai renkamas nuodėmklausis, tai^{ir} iš jo pusės viskas turi būti taip, kaip mums geriau tikrų išpažintims klausyti ir dangun vesti. Pirmiausiai jis mums ~~gana~~ turi būti Dievo atstovas ir dėl Dievo bei mūsų sielos reikalių visiškai atsidavęs, nors iš išvaizdos būtų paskutinis kuleika. Jis turi būti ir mokytas, ir išmintingas. Jis turi būti uolus savo darbe, rūpestingas papeigoje ir jai visiškai atsidavęs. Jis turi būti kantrus ir tikrai noris mums padėti. Bet padėti ne pagal mūsų supratimą, o pagal savo, pagal Bažnyčios supratimą. Jis turi būti, kaip reikia griežtas, o kur reikia ir švelnus. Griežtas pačiosose principuose, o švelnus jucs pritaikydamas. Bet jeigu ir nebūtų mums kaip švelnai vilnelė, svarbu, kad mus vestų teisingai: tiesiu keliu, nederydamas su nuodėme ir blogiu bendrai jokio kompromiso. Kai aš taip višką išvardiju, jums manau, jau lenda į galvą mintis, kad aš dar pridėčiau ir svarbiausią savybę, kuria taip pasižymi geras nuodėmklausis, ir būtent: šventas, bet aš to nesakau. Geras nuodėmklausis ne būtina jums visada bus šventas. Dažnai užteks tik, kad jis bus visais atžvilgiais geras. Nors jums atrodo keista, bet nesistebėkite. Gera, žinoma, ir tai būtų idealas, jeigu jums pavyktų susirasti tokį nuodėmklausį, bet sakau, nebūtina. Pačiau tai nereikiu, kad nuodėmklausis gali būti pats nusidėjėlis. Anšip tol. Kaip jis ves tade jus prie Dievo? Bet šventas, kaip mes dabar suprantame, jis gali jums ir nebūti. Reikales tas,

kad gali būti žmogus labai šventas pats sau, bet visiškai nesugebėtų kitiems vadovauti, siekiant šventumo. O gali būti žmogus ne iš šventčiausiųjų, o tik šiaip geras, o labai išmintingas ir gabus tame reikale padėti kitiems. O čia pirmoje eilėje reikia ir žiūrėti šito, nes jis juk bus mūsų, o ne savo paties nuodėmklausio. Žinoma, pats nei kiek nesirūpinas savo sielos reikalais, negalės nei kito reikalais tinkamai rūpintis. Apie tokį mes čia ir nekalbame. Toks jau seniai pateko į pirmą kategoriją, kurią jau nubraukėme pr pirmiau.

Štai, trumpai suimant, tenka pasakyti, kad mes patys žiūrėtume, geriau sakant, norėtume sau nuodėmklausį pasirinkti tik žiūredami dangaus karalystės, savo išganymo, ir nuodėmklausio amėnį pasirinktume kaip tik tokį, kuris tam daugiausia atitinka, nors mums patikti dėl kokių kitų savo są būdo ar kitų savybių ir neprisiskaitytų prie mūsų simpatijų būrio. Amen.